

Hồi Thử Năm

NHẤT LỄ NHỊ SƯ

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu và Long Bình kẻ trước người sau, đi một lúc gặp chỗ bãi cỏ rộng giữa bãi cỏ có một thạch bàn, bên trên bày sẵn một mâm thức ăn có đầy lồng bàn rất chu đáo. Cửu Đầu Điều Hồ Hưu không khách sáo gì cả đi thẳng đến thạch bàn, gỡ lồng bàn ra. trên mâm ngoài sáu cái bánh bao lớn ra còn mấy đĩa thức ăn bốc khói, thơm tho vô cùng.

Long bình ngạc nhiên hỏi:

- Sư phụ! Đồ ăn này ai đem tới đây?
 - Đây là đồ ăn của Bách Hoa giáo chủ tặng ta. Mụ sợ ta chết đói trong rừng!
- Dứt lời, lão cười ha hả ra vẻ đắc ý lắm.

Long Bình, chợt động tâm cơ, nói:

- Như vậy chỉ cần đi theo người mang cơm thì sợ gì không ra được khỏi rừng.

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu vụt ngừng cười, nghiêm mặt nói:

- Người tưởng sư phụ là đồ tiểu nhân vô dụng như vậy sao? Nếu không phải tự bản thân tìm ra huyền cơ trong cánh rừng này quyết không ra khỏi rừng!

Long Bình ngạc nhiên, không ngăn được hỏi:

- Hình như sư phụ đã biết được ít nhiều?

Cửu Đầu Điều gật đầu:

- Những chỗ ta đánh dấu trên thân cây lúc này là thành tựu của gần mười năm nay, có điều nói đến việc ra khỏi rừng hãy còn sớm lắm.

Cửu Đầu Điều chia cho chàng ba cái bánh bao, tuy không thấy đói nhưng chàng vẫn miễn cưỡng ăn, trong lòng còn đang nghĩ làm thế nào để thoát khỏi Bách Cốt Lâm.

Nói như vậy Cửu Đầu Điều có chết già trong rừng thì chàng cũng không theo lão suốt đời được. Việc theo dõi người đưa cơm đối với Cửu Đầu Điều là điều cấm kỵ nhưng đối với chàng việc đó đối với chàng cũng không có gì là vô sỉ.

Ý niệm đã quyết, nhất định tìm cách theo dõi kẻ đưa cơm tìm đường ra khỏi rừng trước, chừng đó rồi hẵng hay.

Nào ngờ, Cửu Đầu Điều như hiểu rõ tâm ý chàng, lão theo dõi chàng rất sát, mỗi lần ăn xong lập tức đi ngay không để chàng có cơ hội nhìn thấy người đưa cơm. Liên tiếp ba ngày, ngày nào cũng vậy, lúc nào lão cũng giữ chàng sát bên mình, có điều trong ba ngày đó hai mươi bảy chiêu biến hóa trong Hoàn Thiên,

Phá Thiên, Kinh Thiên tam thức chàng đã thuộc lâu, biểu diễn thuần thục không sai chút nào, chỉ còn thiếu hỏa hầu mà thôi.

Vào một đêm, không biết từ đâu bay đến một bầy muỗi nhiều vô kể, bầy muỗi cứ bu kín lấy Long Bình.

Muỗi chích tuy không nguy hại đến tính mạng nhưng ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Long Bình cứ loay hoay mãi không ngủ được.

Bực mình, chàng ngồi dậy hai tay chộp lia lịa. Lạ một điều lúc này, cứ mỗi lần xuất thủ hai tay đều đắc thủ, đến chàng cũng ngạc nhiên không ngờ tay mắt mình lại trở nên linh mẫn như vậy.

Bỗng nghe Cửu Đầu Điều cười hỏi:

– Đồ nhi! Chiêu này ai dạy cho người vậy?

Long Bình giật mình trả lời:

– Chiêu này đệ tử học lúc trước, nếu sư phụ không muốn đệ tử luyện thủ pháp này, thì từ nay về sau đệ tử không dám luyện nữa!

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu đỡ lời:

– Ta không cấm môn hạ học võ công của phái khác, có điều không được để sư phụ mất mặt. Chẳng hạn chiêu vừa rồi là tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, học được càng hay. Ta thấy chỉ lực của con rất khá lại linh hoạt hơn người, mục lực cũng tinh tế dị thường nên phá lệ dạy cho con chiêu cuối cùng của “Cửu Thiên Công” là Chấn Thiên Cửu Thức ám khí thủ pháp. Với thủ pháp này, bất kể loại ám khí nào cũng có thể phóng cùng lúc hai tay, ám khí càng nhỏ một lần phóng ra càng nhiều. Con lưu ý xem đây!

Dứt lời lão tiện tay lượm một hòn đá. vung tay ném ra. Chỉ nghe thấy tiếng xe gió veo veo, rõ ràng lúc này lão chỉ lượm một hòn đá vậy mà khi phóng ra biến thành mấy chục điểm nhỏ rạch không khí bay đi.

Thì ra lúc cầm hòn đá trong tay lão đã bóp nát rồi mới phóng ra. Chỉ thấy trên thân cây cổ thụ cách xa mấy trượng in hình một vòng tròn lớn, đặc biệt các viên đá cách nhau đều đặn. Người cố ý xếp e rằng xếp cũng không được tròn và đều như vậy.

Long Bình tuy đã lớn nhưng tâm tính rất trẻ con, thấy món ám khí này xảo diệu như vậy hứng thú vô cùng, luyện suốt một đêm, đến lúc trời sáng chàng luyện đã thành thục mới chịu nghỉ tay nằm nghỉ.

Đang lúc còn mơ màng giấc điệp bỗng nghe tiếng giày cỏ lệt xệt quen thuộc có điều lần này nghe lớn dị thường, chàng giật mình ngồi dậy, thì ra lúc ngủ chàng úp một bên tai xuống đất nên tiếng bước chân mới nghe to như vậy!

Long Bình dụi mắt nhìn ra không thấy bóng sư phụ đâu, chỉ thấy lão hòa thượng tóc ngắn như vừa đi ngang qua chỗ chàng nằm. Ba ngày nay không thấy lão

lộ mặt ra giờ bỗng nhiên thấy lão hiện thân, Long Bình đầu để lão đi dễ dàng như vậy, liền thi triển Hoàn Thiên Nhất Thức Vô ảnh kinh công đuổi theo miệng kêu lớn:

– Đại sư phụ! Đại sư phụ! Xin dừng bước!

Thân hình chàng bốc lên, lướt theo hòa thượng, khi chạm đất đã ở ngoài ba bốn trượng chắn ngang lối đi của lão.

Long Bình quay đầu nhìn lại, nhưng nào thấy bóng dáng lão chỉ nghe tiếng bước chân lẹt xẹt của lão từ đằng trước vọng lại Long Bình kinh ngạc nhìn lại, thấy lão vẫn ung dung đi phía trước!

Long Bình tuy thấy kinh ngạc nhưng vẫn không tin là lão có phép thần thông liền thi triển hết chín thức biến hóa trong Hoàn Thiên Nhất Thức nhưng cuối cùng vẫn không theo kịp lão. Đã vậy, đuổi theo cả buổi cuối cùng lão hòa thượng biến đi đằng nào Long Bình cũng không kịp thấy.

Long Bình chán nản vô cùng, dừng bước nhìn xung quanh, chỉ thấy cây cối rậm rạp um tùm, cảnh vật âm u, nơi này chàng chưa hề đi qua. Trong lòng còn đang kinh hãi, bỗng nghe tiếng cười hì hì của lão hòa thượng:

– Trâu rừng con, người đã phục chưa?

Tiếng nói nghe nhỏ như tiếng muỗi vo ve bên tai, nhưng lạ một điều từng tiếng từng tiếng một nghe rất rõ. Long Bình đảo mắt nhìn quanh vẫn không thấy bóng dáng lão đâu, vội vòng tay nói:

– Đại sư phụ, vẫn bối phục rồi!

Lại nghe tiếng nói nhỏ như muỗi kêu bên tai:

– Đồ nghiệt súc, người gọi ta bằng gì?

Long Bình ngạc nhiên hỏi:

– Đại sư phụ! Vẫn bối xưng hô như vậy có gì không phải?

Vẫn tiếng nói đó:

– Không phải nhà người đã làm đại lễ bái lão hòa thượng nghèo khổ làm thầy rồi sao? Giờ thấy lão vừa nghèo vừa dở nên sinh lòng phản trắc phải không?

Long Bình nghĩ bụng:

“Vậy càng hay, làm lễ một lần được hai ông thầy, xem ra tám lạng hôm trước cũng đáng giá lắm!” vội nói:

– Đệ tử nào dám to gan khi sư diệt tổ, ăn ở hai lòng...

Nói chưa hết bỗng cảm thấy có điều mâu thuẫn.

Một mình chàng cùng lúc làm sao nhận hai ông thầy, nếu việc này để sư phụ Cửu Đầu Điều biết được thì ăn làm sao nói làm sao với người.

Trong lòng nghĩ như vậy, Long Bình vội cải chính nói:

– Đại sư phụ, xin người lượng thứ Long Bình này đã có sư phụ giờ không thể bái người khác làm thầy được!

Lão hòa thượng nói:

– Ta không cần biết, hôm ấy người đã bái lão hòa thượng này làm thầy giờ lại cãi chày cãi cối, rồi bỏ qua sao? Không được, người phải gọi ta là sư phụ!

Long Bình nghĩ thầm:

“Hôm ấy lão biết ta một lòng bái lão làm thầy mà không chịu hiện thân, giờ quay lại làm khó dễ!” Chàng vội nói:

– Đại sư phụ! Vậy vãn bối phải nói làm sao với sư phụ của vãn bối.

– Đó là việc của người sao lại hỏi ta?

Nghe lão nói như vậy, Long Bình biết lão cố ý quấy phá. bất giác nổi giận hừ lạnh nói:

– Long Bình này tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng biết chút nhân nghĩa ở đời, quyết không để người chê cười là kẻ tham phú phụ bần. Nếu lúc ấy lão chịu hiện thân thì ta đâu nhận người khác làm thầy. Giờ này sư phụ ta đã truyền dạy võ nghệ, lẽ nào lại phản bội sư môn! Dù lão có lòng thu ta làm đồ đệ ta cũng không cần! Tính mạng của các vị nghĩa bá. nếu lão giúp được thì giúp, bằng không thì thôi! Chờ ta luyện thành tuyệt nghệ sẽ trả thù cho họ. Lòng tốt của lão, Long Bình này cảm kích vô cùng, giờ xin từ biệt!

Nói xong, chàng xá vào khoảng không một cái rồi quay người định đi.

Bỗng nghe một trận cười ha hả. Một bóng người xuất hiện như từ trên trời rơi xuống chắn ngang lối đi, Long Bình ngược mắt nhìn lên, không phải lão hòa thượng thì còn ai nữa?

Vừa đáp xuống, lão híp mắt nhe răng cười với Long Bình:

– Cái danh xưng trâu rừng con dùng cho người thật phù hợp, lão hòa thượng này phục người rồi, từ từ rồi hẵng đi, lão có việc cần bàn!

Long Bình thấy lão không còn ép mình gọi lão là sư phụ nữa nên tạm thời hòa nhã. nói với lão:

– Đại sư phụ! Long Bình tuổi nhỏ vô tri, có điều chi mạo phạm xin niệm tình tha thứ.

Lão cười cười nói:

– Được rồi! Được rồi!

Bỗng lão đảo tròn mắt qua lại mấy lần hỏi:

– Trâu rừng con, người gọi ta bằng gì?

– Đệ tử gọi bằng đại sư phụ, có gì không phải chăng?

Chỉ thấy lão gật đầu lia lịa. nói:

– Tốt lắm! Tốt lắm! Người gọi như vậy thì còn gì bằng! Ngồi xuống đây, đại sư phụ cho người một lễ tương kiến!

Không chờ Long Bình ngồi xuống, lão đã dùng ngón tay vẽ chằng chịt lên mặt đất như vẽ bùa ếm ma quỷ vậy. Vẽ được một lúc lại nghiêng nghiêng đầu ngắm nghía chừng như chưa vừa ý một đôi chỗ lại xóa xóa, vẽ vẽ. Long Bình thấy lão vẽ loạn xạ trên mặt đất, đường nọ chồng chéo lên đường kia không biết lão định giở trò gì, cứ ngây người ngồi nhìn.

Thật lâu sau mới thấy lão gật đầu ra chiều vừa ý với bức họa trên mặt đất lắm, thấy lão cười cười nói một mình:

– Như vậy là tương đối rồi!

Lúc này Long Bình mới dám mở miệng hỏi:

– Đại sư phụ! Ba vị bá bá giờ ở đâu? Có được bình an không?

Lão lắc đầu nói:

– Nói bình an thì không, nhưng tạm thời cũng chưa bị nguy đến tính mạng. Người muốn cứu ba người thì trước tiên phải ra khỏi Bạch Cốt Lâm này đã!

Long Bình nói:

– Đại sư phụ tư do đi lại trong rừng, lẽ nào không hiểu hết huyền cơ bên trong, chỉ bằng dất vãn bối đi không đơn giản hơn sao?

Lão bỗng nghiêm mặt nói:

– Người tưởng dễ lắm! Hừ, lão hòa thượng này cơm ngày ba bữa còn chưa kịp ăn, rảnh đâu mà dất người đi, chỉ một việc danh chính ngôn thuận gọi ta là sư phụ người cũng không chịu!

Long Bình không biết lão nói chơi hay vẫn còn giận nên không biết trả lời lão thế nào, đành ngồi im.

Chỉ nghe lão nói tiếp:

– Đây là bản đồ toàn thể khu rừng, bên trong chia làm tám phương vị bát quái.

Cần, đoài, ly, chấn, khôn,坎, khảm lại bày thêm bát môn: hưu, sinh, thương, đỗ, tử, cảnh, kinh, khai ngoài ra còn ngũ hành, thất chính biến hóa vô cùng thâm ảo, nhất thời không thể nói hết, nói nhiều ra chỉ sợ người càng rối. Người nhìn đấy, vòng tròn tượng trưng cho Bát Môn, những chấm nhỏ tượng trưng cho cây cối trong rừng, đường vẽ to này là con đường duy nhất ra khỏi rừng. Người nhớ kỹ hình tam giác này chính là phương vị bát quái. Chỉ cần người tìm cách nhớ được các phương vị đó là có thể ra khỏi rừng, có điều này phải dặn thêm là việc này không được nói cho bất kỳ ai nghe, kể cả sư phụ người cũng vậy. Bây giờ không còn

nhiều thời gian nữa. người xem cho kỹ đi.

Long Bình nghe nói mừng không kể xiết, không kịp cảm ơn vội ngừng thần chú mục nhìn đường vẽ lớn giắt ngang họa đồ.

Chàng nhận thấy con đường mỗi lần xuyên qua một vòng tròn lại xuyên qua một hình tam giác, nhưng con đường thoát quẹo bên trái, thoát quẹo bên phải không chỗ nào giống chỗ nào rắc rối vô cùng, thêm nữa bên trong còn có đường ngang lối dọc chằng chịt nhìn một hồi cảm thấy hoa mắt lại phải xem lại từ đầu xem được một đoạn ngắn lại bị các đường ngang dọc làm rối mắt.

Cứ như vậy Long Bình xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, xem đến nhức đầu mỗi mắt mới như xem được từ đầu đến cuối một lần. Tuy xem được từ đầu đến cuối nhưng cũng chỉ nhớ được một hai phần.

Đó là nhờ chàng thông minh đỉnh ngộ hơn người mới đạt được thành tích đó, nếu phải người khác xem cả ngày cũng chưa chắc nhớ được bấy nhiêu.

Long Bình lại từ đầu đến cuối xem thêm một lượt, lần này chàng đã nhớ được bảy tám phần, chỉ cần xem thêm lần nữa là có thể nhớ toàn bộ.

Nào ngờ bỗng nghe một tràng cười vọng đến, Long Bình kinh hãi ngỡ người của Bách Hoa Giáo đến, vội xóa bức họa đồ đứng dậy. Nhưng người đến lại là sư phụ chàng Cửu Đầu Điều Hồ Hư, Long Bình tiếc rẻ vô cùng nhìn lại bức họa đồ nhưng đã không còn nữa.

Bỗng nghe Cửu Đầu Điều Hồ Hư nói:

– Người ở đây lén lén lút lút xem cái gì mà ta tìm cả buổi không gặp, cứ tưởng người đã bị bọn chúng bắt đi rồi.

Thấy lão quan tâm đến mình như vậy, chàng cảm động vô ngần nói:

– Thưa sư phụ! Đệ tử ở đây coi...

Nguyên chàng định nói xem địa đồ Bách Cốt Lâm.

Bỗng nhớ đến lời lão hòa thượng sợ sư phụ hỏi một hồi rồi không giấu được mọi chuyện. Hơn nữa sư phụ chàng đã từng nói phải tự mình tìm ra chỗ ảo diệu của Bách Cốt Lâm, nếu không lão sẽ ở trong rừng suốt đời, bởi vậy chàng vội nói lại:

– Đệ tử ở đây coi kiến đánh nhau!

Nguyên trong rừng kiến rất nhiều, nói dối như vậy kể cũng khéo.

Cửu Đầu Điều vô tình tưởng chàng chú ý đến tư thế chiến đấu của loài kiến, liền mỉm cười xoa đầu chàng, nói:

– Loài trùng kiến đánh nhau không có gì đặc biệt, con nên chú ý tư thế chiến đấu của rắn, cạp, và các loại cầm điều thì hay hơn.

Long Bình thấy sư phụ đối với chàng tốt như vậy, trong lòng áy náy không

yên.

Đêm đó trong khi Cửu Đầu Điều Hồ Hưu giảng giải cho Long Bình các phương pháp luyện tập nội công tâm pháp, vô tình lão nhắc đến nhật nguyệt tinh tú.

Long Bình chuyển động linh cơ lập tức hỏi về ý nghĩa của Thất tinh – Ngũ hành. Tiếp đó lại hỏi đến tác dụng của Bát quái – Bát môn, cũng may Cửu Đầu Điều Hồ Hưu học thức uyên thâm lại gặp lúc cao hứng giảng giải cho chàng một hồi về Bát Quái Trộn Đồ, vân vân. Tuy nhiên lão cũng cảm thấy nghĩ hoặc trong lòng, tự nhiên sao Long Bình lại hỏi đến các thuật kỳ môn, độn giáp đến quái tượng mệnh lý và cả ngũ hành tương sinh tương khắc!

Long Bình chờ sư phụ nói xong cố ý làm ra vẻ không rõ, nói:

– Sư phụ nói miệng như vậy, đệ tử nghe qua không nhớ hết, hay là sư phụ thử bày ra cho đệ tử được kiến thức một chút.

Tuy Cửu Đầu Điều Hồ Hưu có điều nghi hoặc nhưng không biết thật sự Long Bình vô tình hay cố ý, thấy chàng nói như vậy liền trả lời:

– Việc đó cũng dễ dàng thôi!

Tiện tay lão nhặt một cành cây bẻ thành nhiều đoạn nhỏ từng cái một cắm vào thân cây trước mặt, tay cầm miệng không ngừng giải thích:

– Đây là vị Càn, đây là vị Đoài, còn đây là vị Ly,...

Chờ lão bày đủ bát quái, chợt Long Bình chợt nói chen vào:

– Thưa sư phụ, nếu muốn lồng Bát Môn vào Bát Quái, thì bày ra sao?

“Tên tiểu quỷ này trước kia đã học qua những thứ này, giờ muốn thử mình đây!” Chỉ thấy lão mỉm cười nói:

– Việc này cũng không khó!

Lão lấy tiếp tám đoạn cây khô cắm vào phía trên bên phải của các vị Bát Quái.

Long Bình nhìn thấy hoàn toàn không phải như vậy, bởi lão hòa thượng vẽ vòng tròn nằm ở phía dưới góc trái của hình tam giác, như vậy ngược với cách bày của Cửu Đầu Điều Hồ Hưu. Chàng vội nói:

– Sư phụ! Bày Bát Môn ở vị trí này là tốt nhất hay sao? Chẳng hạn như dời chút ít thì có hay hơn không?

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu nghe trong lời nói của chàng hàm ý thâm thúy vô cùng, lão chăm chăm nhìn vào mười sáu cành khô cắm trên thân cây lắc đầu nói:

– Không còn vị trí nào tốt hơn vị trí này nữa đâu!

Đến đây chàng cảm thấy hơi do dự, không biết có nên nói ra hay không? Trầm ngâm nghĩ một lúc lâu mới dám nói:

– Giả dụ bày môn vị ở phía dưới góc trái quái vị thì sao?

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu ngạc nhiên hỏi lớn:

– Đó là Nghịch Hành Bát Quái trận, làm sao mà người biết được?

Long Bình làm tỉnh trả lời:

– Đệ tử có biết gì đâu, chỉ tiện miệng hỏi như vậy thôi!

Rồi không đợi Cửu Đầu Điều Hồ Hưu suy nghĩ, chàng hỏi tiếp:

– Sư phụ, như vậy trong trận chỗ nào nguy hiểm nhất, chỗ nào có sinh lộ?

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu thuận miệng trả lời:

– Ba cửa khai, hưu, sinh là sinh lộ các môn còn lại đều là hung môn.

Bởi Cửu Đầu Điều Hồ Hưu chỉ điểm từng môn, từng vị, nên Long Bình xem rất rõ ràng, như vậy lại không giống với họa đồ của lão hòa thượng chàng vội hỏi:

– Thưa sư phụ! Nghịch Hành Bát Quái trận cũng giống như vậy sao?

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu chấn động toàn thân giơ tay vén hết mở tóc lúc nào cũng phủ kín mặt, quán thành một búi lớn trên đỉnh đầu.

Long Bình ở chung với lão mấy ngày đến bây giờ mới nhìn rõ mặt, Da mặt lão trắng bệch gò má nhô cao mũi hơi cong cong, đôi môi mỏng như thiếu máu, mím chặt, thần thái nghiêm nghị, hai mắt không giận mà oai. Long Bình nhìn lão không khỏi đem lòng kính sợ.

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu búi tóc lại gọn gàng xong tung mình đứng dậy, cất tiếng cười sang sảng nói:

– Bách Hoa giáo chủ! Thịnh tình khoản đãi mấy năm nay Cửu Đầu Điều này cảm ơn vô ngần, giờ xin tạm biệt!

Từ bóng tối truyền ra một giọng cười âm lạnh:

– Ở đâu xuất hiện một tên tiểu tử đã nhận ra được thế trận của bốn giáo chủ. Nhưng Cửu Đầu Điều người chớ vội đắc ý, người còn chưa ra khỏi Bạch Cốt Lâm mà!

Hai người đối đáp nhau làm Long Bình ngó ra.

Bách Hoa bà bà ẩn mình trong rừng chàng hoàn toàn không hay biết gì cả. Bỗng thấy cổ tay bị nắm chặt, Long Bình bị sư phụ kéo tay chạy như bay, chốc lát đã đến chỗ cây cối um tùm lúc sáng.

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu đảo mắt một vòng rồi quả quyết xông thẳng vào cánh rừng rậm!

Đi được một lúc lâu, ước chừng mấy dặm, cảnh rừng bỗng trở nên thưa hơn, đi thêm được mấy trượng quả nhiên đến một bãi cỏ rộng, đột nhiên Cửu Đầu Điều Hồ Hưu kéo Long Bình dừng lại, đứng ngẩn ra như hóa đá. Hiển nhiên lão lại gặp

chỗ khó, không giải quyết được Long Bình bị lão lôi đi, quẹo tới quẹo lui hai ba lần hoa cả mắt, đâu còn nhớ được chút gì. Thấy lão đứng ngăn người chàng cũng ngớ theo, bỗng nhớ đến lời nói của lão hòa thượng nào là Ngũ Hành, nào là Thất Chính, vội nói:

– Sư phụ, nhật, nguyệt với ngũ tinh Kim, Mộc, Thủy, Hỏa. Thổ thì gọi là thất chính, còn Kim, Mộc, Thủy, Hỏa. Thổ không phải là ngũ hành sao?

Đôi mày của Cửu Đầu Điều giãn ra. Lão ngẩng mặt nhìn trời, miệng tắc lưỡi than:

– Bình nhi! Người thật không phải người thường, Hồ Hưu này không đủ tư cách làm sư phụ người rồi, nếu cứ bó buộc làm đệ tử ta sợ phí đi một đóa kỳ hoa dị bảo của võ lâm!

Dứt lời lão lại lôi tay Long Bình chạy tiếp. Hai người đi được ước chừng hơn một giờ quả nhiên thoát ra khỏi Bạch Cốt Lâm, cánh rừng tàng dấu huyền cơ đã lấy mạng không biết bao nhiêu anh hùng võ lâm!

Ngước nhìn ánh trăng vằng vặc, tinh tú đầy trời, Cửu Đầu Điều Hồ Hưu cất giọng buồn nói:

– Long Bình! Tình sư đồ của ta và con chỉ trong vòng mấy ngày vậy thôi. Coi như ta đã truyền thụ cho con mấy chiêu tạm gọi là vừa mắt, nhưng từ nay Hồ Hưu này không thể làm thầy con được, thành tựu của con về sau nhất định hơn ta xa lắm. Người hãy bảo trọng! Từ biệt!

Dứt lời lão tung người như bay vào bóng đêm, chớp mắt đã ở ngoài mười mấy trượng!

Long Bình kêu lớn:

– Sư phụ! Sư phụ!...

Bỗng thấy hoa mắt, thì ra Cửu Đầu Điều Hồ Hưu đã quay lại đứng trước mặt chàng nói:

– Long Bình, người nên nghe lời ta. cứ cố chấp như vậy sẽ uống phí một đời người, đây là...

Lão đột ngột dừng lời, ngưng thần nghe ngóng một hồi mới nói tiếp:

– Đây là món võ lâm kỳ bảo, ngày trước vô tình ta nhặt được, giờ tặng lại cho người coi như kỷ niệm tình thầy trò trong mấy ngày giữa ta và người.

Dứt lời lão lấy một túi vải đen nhỏ nhét vào tay Long Bình, rồi mặc chàng kêu réo lần thứ hai, bóng lão mất hút vào bóng đêm. Mắt Long Bình ứa lệ, chàng như đắm chìm vào vòng suy tưởng miên man niềm cảm khái trào dâng trong lòng. Giữa chàng với sư phụ tuy chỉ có duyên tương ngộ trong bốn ngày ngắn ngủi, nhất thời lìa xa vẫn thấy lưu luyến khôn cùng.

Nghĩ lại bốn ngày qua. sư phụ đối với chàng thật không thể tốt hơn được nữa.

trong thời gian đó chàng hiểu được sư phụ là một người rất giàu tình cảm, mặc dù vẻ mặt người lúc nào cũng nghiêm khắc. Điều khiến chàng thương tâm nhất là mấy lời nói cuối cùng của người trước lúc chia ly. Sư phụ không nhận chàng làm đồ đệ nữa dù điều đó xuất phát từ ý tốt của người muốn thành toàn cho chàng, nhưng cũng làm thương tổn chàng không ít.

Chàng đứng đó giữa trời khuya ngơ ngẩn xuất thần, không biết chàng đã đứng đó bao lâu rồi, bỗng một trận kinh phong lướt qua mặt lôi chàng về thực tại.

Nhìn lại túi vải đen trên tay thấy không còn nữa.

Long Bình giật mình nhìn lên, cách chàng hơn hai trượng một lão bà bà mũi khoằm nhìn không thấy cầm Bách Hoa giáo chủ bà bà Đồng Sầu, bên tay mũ đang cầm túi vải đen chuẩn bị mở ra.

Long Bình hồn phi phách tán, chàng biết Bách Hoa bà bà tuyệt nghệ kinh nhân, chàng mới luyện võ công mấy ngày dĩ nhiên không phải là đối thủ của mũ. Hơn nữa trong túi vải đen kia là võ lâm dị bảo, không thể khinh xuất để rơi vào tay người như vậy, thế là không kể gì đến bản thân, chàng xông lên kêu lớn:

– Trả cho ta! Trả cho ta! Người làm gì mà cướp giật đồ trên tay ta.

Bách Hoa bà bà lạng người lui ra sau hơn trượng cười lạnh nói:

– Làm gì hả? Chỉ một tội người vô cớ vào rừng thả Cửu Đầu Điều Hồ Hư ra cũng đủ để ta lấy mạng người rồi, nói gì một món đồ cỏn con này!

Bách Hoa bà bà vội mở túi vải ra xem bỗng nổi giận ném mạnh xuống đất nói:

– Ta cứ tưởng vật gì quý lắm, chẳng qua là một ít vàng vụn.

Long bình nhìn theo túi vải, quả nhiên theo cái ném của mũ từ trong túi vải văng ra một ít vàng vụn, bất giác chàng ngẩn người ra!

Bỗng nghe Bách Hoa bà bà hừ lạnh một tiếng nói:

– Tiểu súc sinh, người từ đâu đến đây? Nói! Nếu không ta sẽ cho người đi gặp Diêm Vương!

Long Bình nghĩ bụng:

“Nếu ta nói sự thật, chỉ sợ mũ cho đi còn nhanh hơn!” Nghĩ xong giả bộ trấn tĩnh nói:

– Tại sao ta phải nói chứ! Người làm gì được ta?

Lời nói của Long Bình làm Bách Hoa bà bà hơi ngạc nhiên, nhưng làm sao dọa được mũ? Chỉ thấy mũ từ từ tiến tới gần Long Bình cười hì hì nói:

– Khá lắm! Người thật không nói?

Long Bình thấy mũ tiến tới gần trong lòng kinh hãi bội phần nhưng vẫn ưỡn ngực đứng yên bất động vì chàng biết có muốn đào tẩu cũng không được thì hà tất

phải bỏ chạy!

Bách Hoa bà bà tiến tới gần Long Bình, thấy chàng còn nhỏ như vậy mà gan lớn hơn người, dáng mạo khôi ngô, tính khí lại kiên nghị quật cường chứng tỏ lại lịch không phải tầm thường nên chưởng đã giơ mà chưa muốn đánh xuống.

Ngay lúc đó một đạo kinh phong nhắm ngực mục kích tới. Bách Hoa bà bà giật mình hồi thủ định dùng chưởng tiếp chưởng. Không ngờ chiêu thức của đối phương quái dị vô cùng, luồng kinh phong bỗng như hóa thành hàng chục luồng đồng thời kích tới, nhất thời mục không sao đỡ hết được, vội vàng lạng người thối lui hơn trượng.

Nguyên Long Bình bỗng nghĩ, thúc thủ chờ chết chỉ bằng lúc đối phương không phòng bị sử chiêu Phá Thiên nhị thức Vô Hình Chưởng liều mạng một phen.

Nào ngờ, chỉ một chiêu lại bức Bách Hoa bà bà thối lui hơn trượng, trong lòng cả mừng nghĩ thầm nghĩ:

“Mục không dám tiếp chưởng như vậy làm sao hại được ta”? Bỗng nghe Bách Hoa bà bà căm hận nói:

– Ta tưởng ngươi là môn hạ của ai nào ngờ lại là đệ tử của xú lão Cửu Đầu Diểu Hồ Hưu. Hừ, với một chút bản lãnh của người mà cũng múa máy trước mắt. Tuy miệng nói như vậy nhưng mục cũng lấy làm lạ.

Đã là đệ tử của Cửu Đầu Diểu Hồ Hưu sao lão không dắt chàng đi luôn thể.

Bỗng thấy mục lạng người xông tới, giơ chưởng chụp về phía Long Bình.

Long Bình cũng giơ song chưởng phóng ra một chiêu Vô Hình Chưởng nhưng kinh lực chưa kịp phóng ra Mạch Môn huyết đã bị nắm cứng không còn cử động gì được nữa.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cười lạnh nói:

– Giờ ngươi chịu nói hay không?

Năm ngón tay gia tăng kinh lực, bỗng một tiếng thở dài từ Bạch Cốt Lâm vọng ra:

– Xú nha đầu! Ngươi làm gì đó?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu giật mình! Ba tiếng “Xú nha đầu” là tên thuở nhỏ bị người chọc ghẹo mà thành.

Nguyên mục tên Sầu mà mặt mũi lại xấu xí thêm nữa.

“Sầu”, với “xí”, âm gần giống nhau nên bị gọi là “Xú nha đầu”. Nhưng khi lớn lên, luyện thành bản lĩnh kinh nhân, người đời không ai còn dám gọi mục là “Xú nha đầu” nữa. Không ngờ đã đến mấy chục năm trời, đêm nay có người gọi mục bằng cái tên đó, làm sao không kinh ngạc cho được? Mục vừa kinh ngạc vừa tức giận quay vào rừng hét lớn:

– Kẻ nào dám to gan trêu người bốn giáo chủ?

Lúc đó Long Bình bỗng nghe tiếng nói vo ve như muỗi kêu:

– Trâu rừng con kia. còn chưa chịu chạy đi, chờ chết sao?

Vừa nghe Long Bình biết ngay là của lão hòa thượng cà khổ vội vận sức vùng mạnh quả nhiên thoát khỏi tay đối phương cắm đầu chạy thực mạng, nhưng trước khi bỏ chạy, vẫn không quên lượm túi vải với hai nén vàng.

Long Bình chạy như bay một hồi thấy đã đến lưng chừng núi, quay người nhìn lại không thấy Bách Hoa bà bà đuổi theo mới dám chậm bước vừa đi vừa thở.

Bỗng nghe phía trước vọng lại tiếng bước chân lệt xệt quen thuộc, Long Bình cả mừng phóng bước đuổi theo, miệng không ngừng kêu lớn:

– Đại sư phụ! Đại sư phụ!

Tiếng bước chân của lão nghe như rất gần vậy mà Long Bình đuổi theo cả buổi, thoáng chốc đã vượt qua hai quả núi vẫn không thấy bóng dáng lão hòa thượng đâu, chỉ nghe tiếng bước chân vọng lại đều đều.

Long Bình nghĩ thầm:

“Lão hòa thượng này chắc còn giận mình không chịu bái lão làm thầy nên để tâm trách phạt, nếu lão cố chấp như vậy mình cũng đành cắn răng chịu đựng chứ biết làm sao!” Nghĩ vậy chàng không thềm kêu nữa cứ vận hết chân khí, nhắm hướng bước chân mà chạy.

Lúc này sao lặn trăng tàn, phương đông đã nhuộm hồng. Long Bình chạy suốt một đêm bỏ hơi tai, vừa chạy vừa thở hổn hển hà hển hển, ngay lúc đó tiếng chân lệt xệt trước mặt đột nhiên ngừng hẳn, ngoài tiếng chim ca buổi sáng với tiếng cây rừng thì thầm, tuyệt nhiên không nghe âm thanh của con người.

Long Bình chạy thêm một chút nữa trước mặt hiện ra một khu rừng rậm rạp, còn bóng dáng của lão hòa thượng vẫn không thấy đâu.

Chạy cả một đêm Long Bình đoán chắc cách xa Liên Hoa Phong cũng năm bảy chục dặm nhưng nhìn vào cánh rừng thấy âm u vô cùng, cổ thụ cao chọc trời, dưới đất cỏ dại mọc quá ngực cảnh rừng lại vừa khéo mọc giữa hai ngọn núi, nhìn thấu bên trong, Long Bình chợt nhớ đến Bách Cốt Lâm nên còn dè dặt chưa dám mạo hiểm xông vào.

Đang lúc định cất tiếng gọi lão hòa thượng, bỗng nghe tiếng chuông chùa công phu buổi sáng theo gió đưa lại, Long Bình cả mừng biết đã đến gần chùa của lão hòa thượng.

Khổ một nỗi tiếng chuông lại vang ngay bên kia cánh rừng, như vậy đi vào chùa nếu không xuyên qua rừng mà đi thì tất phải vòng qua núi, Long Bình nghĩ thầm:

“Nếu mình đi vòng bên kia núi mà qua tránh sao khỏi bị cười là kẻ nhát gan, cổ nhân có nói:

Thế gian vô nan sự chỉ sợ không có chí mà thôi”. Nghĩ xong cắn chặt răng, tung người chạy thẳng vào rừng.

Trong rừng gai góc trùng trùng, cỏ dại mọc cao quá ngực, lại không có lối mòn gì cả. đi lại không phải dễ dàng. May mà chàng đã học được Vô ảnh khinh công của Cửu Đầu Điều Hồ Hưu điểm đông nhảy tây một hồi cũng đi được chừng nửa dặm.

Bỗng nghe tiếng nước chảy ào ào, Long Bình lấy làm lạ. Trong một cánh rừng cổ như vậy mà cũng có tiếng thác chảy. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng hướng về có tiếng động chạy tới. Chạy đến gần, thì ra giữa rừng có một cái đầm, rộng chừng ba trượng.

Đặc biệt nước trong đầm không giống nước thường mà đỏ như máu. Giữa đầm có một cột nước to bằng miệng bát cao chừng hai trượng. Trên đỉnh cột nước có một hạt châu to bằng nắm tay màu đỏ thắm đang lăn lộn trên đầu cột nước! Quả là một kỳ quan hiếm có trên thế gian Long Bình nhìn thấy đầm nước đỏ như máu đã kinh ngạc, giờ nhìn thấy viên minh châu đỏ thắm nhảy nhót trên đầu cột nước, càng kinh ngạc đến ngẩn người ra.

Đang lúc chàng nhìn cột nước ngơ ngẩn xuất thần bỗng thấy một đạo bạch quang không biết từ đâu bay tới, nhanh hơn tên bắn kích thẳng vào hột minh châu, mắt thấy rõ ràng hạt châu bị đánh trúng đến nơi.

Nhưng không, ngay trong khoảng khắc ấy, cột nước đột ngột thấp xuống nửa thước, tránh khỏi đạo bạch quang, sau đó lại phục hồi nguyên trạng, đạo bạch quang cũng biến đâu mất. Nhìn thấy cảnh tượng xảy ra trước mắt, Long Bình vừa thấy kinh dị vừa thích thú, không biết viên huyết châu với đạo bạch quang kia là hiện tượng gì? Nhất thời nói tính hiếu kỳ, quên hết thực tại, hai mắt chăm chăm nhìn viên huyết châu chờ xem động tĩnh.

Không bao lâu sau, đạo bạch quang lại xuất hiện, nhắm viên huyết châu bay tới.

Nhưng liên tục mấy lần, thủy chung vẫn không kích trúng viên huyết châu.

Lần cuối cùng, đạo bạch quang không bay thẳng mà cứ uốn uốn lượn lượn như rắn bò, viên hồng châu cũng như khấn trương hơn, cột nước lúc cao lúc thấp, viên hồng châu thì xoay tròn trên đầu cột nước nhanh hơn.

“Choang” một tiếng thật lớn, lần này viên hồng châu không kịp tránh bị đạo bạch quang kích trúng một bên mép, xoay tít rời khỏi đỉnh cột nước.

Bỗng cột nước như có linh tính vươn dài ra như con rắn cuốn lấy viên huyết châu rồi nhanh như chớp trở về nguyên dạng, viên châu vẫn xoáy trên đỉnh cột nước cũ.

Long Bình cao hứng vô cùng, quên mất đây là nơi nào, tiện tay nhặt một viên đá dưới đất, vận lực bóp nát rồi cứ theo chiêu Chấn Thiên cửu thức, ám khí thủ

pháp vừa học được hét lớn một tiếng vung tay phóng. Sau khi hét lớn, lấy đà làm ám khí phóng ra. Long Bình mới giật mình tỉnh ngộ, mình vừa làm một việc khinh suất Bối đạo bạch quang và viên huyết châu kia nếu không phải hai tay cao thủ thi đấu nội công thì cũng là kỳ cầm quái thú đang luyện võ công.

Chàng biết mình võ công có hạn, bất kể đó là kỳ nhân hay quái thú, chàng cũng đều không nên ghẹo đến! Bất giác hoảng kinh, toát mồ hôi lạnh, đâu còn tâm trí nào nhìn xem mấy viên đá có kích trúng đích hay không? Vội vàng quay đầu tháo chạy.

Bỗng nghe một giọng cười quái dị như đâm vào lá nhĩ từ thỉnh không rơi xuống trước mặt chàng một con vượn to lớn, toàn thân lông trắng như tuyết. Chỉ thấy đôi mắt nó như hai hòn lửa không ngừng đảo qua đảo lại, hai lỗ mũi sâu hun hút hếch ngược lên trời, miệng đỏ như chầu máu lởm chởm răng nhọn, tay dài quá gối, khom người nhìn chàng lom lom, dáng điệu khủng khiếp vô cùng.

Long Bình nhìn thấy Bạch Viên, hồn bất phụ thể, mềm nhũn toàn thân, cố lắm mới không ngã quỵ xuống đừng nói chi đến việc bỏ chạy.

Bỗng Bạch Viên nhe răng cười, trong cuống họng phát ra tiếng thọt khét, tay chân múa may loạn xạ như đang cao hứng lắm, chỉ thấy nó thò tay ra. Nhét viên huyết châu đỏ thắm vào tay Long Bình, thì ra viên minh châu xoay tròn trên đầu cột nước lúc nãy.

Long Bình giật mình, lẽ nào mình mới ra tay đã đắc thủ. Lại thấy Bạch Viên tuy dáng mạo hung hãn nhưng có vẻ hiền hòa, tâm thần hơi ổn định lại.

Quay đầu nhìn qua đầm nước lúc nãy, nào ngờ bây giờ nước trong hồ xanh thấy đáy. Cạnh bờ hồ một con rùa to đen chiếc đầu to bằng miệng bát của nó không ngừng nhìn chàng gật gật hai hàng lệ chảy dài xuống trông đáng điệu đáng thương vô cùng.

Long Bình nhìn thấy dáng điệu của nó liền tỉnh ngộ.

Thì ra viên huyết châu là vật quý của hắc qui, bởi chàng ra tay trợ lực nên bị Bạch Viên cướp đi.

Từ nhỏ chàng đã mất thân nhân, côi cút khổ sở nên có tính thương người, rất dễ động lòng trước những tình cảnh đáng thương như vậy.

Thấy Bạch Viên nhất quyết nhét viên châu vào tay mình. Chàng không cần nghĩ ngợi cầm lấy rồi quay người ném trả hắc qui.

Số là chàng chỉ định ném xuống đất cho hắc qui tự động bò đến nhặt, nào ngờ chỉ thấy nó há miệng, viên châu chưa kịp rơi xuống đất, bỗng bay thẳng vào miệng. Hắc qui gật đầu như chào chàng rồi quay đầu bò xuống đầm, thoáng chốc đã mất dạng.

Long Bình vừa làm được một việc thiện, trong lòng cảm thấy thư thái vô cùng.

Bỗng nghe Bạch Viên kêu lên giận dữ, chàng chưa kịp quay lại cổ đã bị nắm

chặt, tiếp theo bỗng thấy chân hồng đất, choáng váng mặt mày, chưa kịp có phản ứng gì thì “Ừm” một tiếng, đã bị Bạch Viên ném xuống đầm.

Long Bình đã từng sống bốn năm ở Bạch Mã hồ nên cũng thông thuộc thủy tính vừa rớt xuống đã bế hô hấp, quây nhẹ tay chân, thân hình giảm bớt tốc độ không còn chìm xuống nữa.

Chàng mở mắt nhìn qua làn nước, bỗng thấy hắc qui miệng ngậm một lưỡi trủy thủ hào quang lóng lánh bơi đến gần chàng, Long bình chợt hiểu ra đạo bạch quang thấy lúc này chính là lưỡi trủy thủ này, có điều không biết bị rơi xuống nước hồi nào. Chàng đưa tay tiếp lấy lưỡi trủy thủ đồng thời nổi lên mặt nước.

Bạch viên vẫn còn đứng bên bờ đầm trợn mắt nhìn chàng.

Long Bình vung tay ném lưỡi trủy thủ về phía nó, miệng nói:

– Trả cho người!

Bạch viên nhanh nhẹn thò tay tiếp lấy, nhưng mắt vẫn như hai hòn than nhìn chàng, như oán hận chàng trả viên huyết châu cho hắc qui.

Long Bình thấy Bạch Viên chưa hết giận nào dám lên bờ, bỗng thấy toàn thân nó rung động, hướng về phía trước quỳ xuống, phủ phục dưới đất không dám động đậy.

Thật lâu sau, mới nghe nó rên lên ư ử, rồi đột nhiên đứng dậy, quay về Long Bình. Chỉ thấy nó cách không chộp một cái Long Bình cảm thấy một luồng hấp lực vô cùng lớn kéo chàng ra khỏi mặt nước.

Long Bình hoảng sợ chưa hết, đã bị Bạch Viên kẹp cứng dưới nách tung người nhảy lên ngọn cây lướt đi băng băng, giống như đăng vân giá vũ.

Long Bình chỉ nghe tiếng gió réo ù ù bên tai, cảnh vật loang loáng lướt qua. Không nhìn rõ vật nọ với vật kia thì hồn phi phách tán. Nhưng đã bị kẹp cứng chân tay không cử động được nên cũng đành phó mặc số trời, nhắm nghiền hai mắt, miệng không ngừng lâm râm cầu nguyện trời Phật cho tai qua nạn khỏi.

Không biết bao lâu sau bỗng thấy một màu đỏ hồng ngoài mí mắt. Mở mắt nhìn ra thì trời đã rạng đông, ánh nắng nhuộm vàng các cụm mây như thêu viền ngũ sắc, cảnh vật trông thoát tục, tựa chốn bồng lai.

Nhưng Long Bình đâu còn tâm trí thưởng thức cảnh vật, rừng cây đã biến mất không còn, chỉ thấy Bạch Viên như lướt trong không trung, nhìn xuống bên dưới thấy sâu hun hút. Hoảng kinh hồn vía chàng tưởng mình đang đăng vân bay lên không trung.

Định thần xem kỹ lại thì ra đôi chân Bạch Viên bước như bay trên một sợi mây khô to bằng cổ tay nối liền giữa hai ngọn núi, cách nhau ước chừng hơn trăm trượng. Sợi mây nhỏ xíu như vậy mà Bạch Viên vẫn chạy nhanh như gió, lỡ nó bước hụt chân thì... Long Bình nhắm mắt không dám nghĩ tiếp.

Một lát sau, Bạch Viên đã đến bên kia bờ vực liền thả chàng đứng xuống. Long Bình đầu óc quay cuồng, thật lâu sau mới định thần lại, ngược mắt nhìn lên, trên đỉnh núi có một tòa cổ tự uy nghi đang đắm mình trong nắng sớm.

Bạch viên giơ tay chỉ ngôi cổ tự, Long Bình bất giác không tự chủ được từ từ bước về phía cổng tam quan.

Bước vào bên trong thấy lão hòa thượng cà khở tóc bạc lờm chờm, mặt mày dơ dáy, mình mặc một bộ tàng y cấu bẩn rách nát. Sau lưng lão là ba vị bá bá ngày mong đêm nhớ chàng.

Long Bình mừng rỡ vô cùng chạy đến phủ phục trước mặt lão hòa thượng nói:

– Đệ tử Long Bình dập đầu bái kiến sư phụ!

o O o